

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Nobili Viro Marcovaldo Imperij Senescalco.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

clementia temporis, quàm ex forma mandati quam facimus, absoluti fautores ejus jugiter ad propria revertantur. Nos quoque non solum pro commissis excessibus, verum etiam pro reatu perjuri, eum & fautores ipsius, si forte contra factum & receptum mandatum veniret, in eandem excommunicationis sententiam reducere curaremus, & esset contra eum manus nostra ex virtute divina validior quàm fuisset. Inspiret autem ei is qui vult omnes homines salvos fieri, & neminem vult perire, ut ita fideliter mandatum nostrum observet, ut nec creatorem offendat, nec nos oporteat contra eum gravius commoveri. Monemus igitur universitatem vestram, ac per apostolica vobis scripta mandamus, quatenus circa devotionem apostolicæ sedis & ejusdem Regis fidelitatem ex hoc ferventiores effecti, ea quæ honorem ipsius, quietem vestram, & statum regni respiciunt, sollicitè procuretis, ab omnibus vobis præcaventes insidiis, ne per securitatem aut fraudem aliquid vobis sinistri valeat evenire. Nos enim, dante Domino, nec Regi, nec regno, nec vobis ipsis aliqua occasione deerimus; sed ea curabimus promovere, quæ totius regni respicient incrementum.

NOBILI VIRO MARCOVALDO Imperij Senescalco.

Epist. 168. Granularia de conversione & exhortatione.

SI multitudinem & magnitudinem excessuum tuorum inspicias, & circa te mansuetudinem & benignitatem apostolicæ sedis attendas, mandatum nostrum non solum justum intelliges, sed & pium. Creditur enim à multis religiosis viris & magnis quod pro tot & tantis excessibus, quos cum tuis fautoribus perpetrasti, satisfactio condigna non esset, si etiam jussus transfretare fuisses, in defensione terræ nativitatis dominicæ permansurus. Cum autem nos, non peccatorum tuorum magnitudinem attendentes, sed inspicientes potius solitam mansuetudinem apostolicæ sedis, ea tibi dederimus in mandatis quæ ad vitandum æternum interitum deberes facere per te ipsum, non debes aliquid in contrarium postulare, cum id noveris in animæ tuæ perniciem convertendum. Quid enim prodest homini, si universum mundum lucretur, animæ autem suæ detrimentum patiatur? Licet enim ad reconciliationem tuam nos regni tranquillitas

invitarit, ampliùs tamen debitum pastoralis officij nos induxit, quo tenemur errantes ad viam rectitudinis revocare. Plus igitur lucrum animæ tuæ quàm terræ facere cupientes, cum spiritualia temporalibus à nobis præsertim sint meritò præponenda; salutem animæ tuæ potius quàm corporis attendentes, super eo quod postulasti à nobis per litteras tuas ut mandatum tibi à venerabili fratre nostro O. Hostien. Episcopo & dilectis filiis G. tituli sanctæ Mariæ Trans Tyberim Presbytero & H. sancti Eustachij Diacono Cardinalibus ut à balio regni & invasione ac molestatione cessares, curaremus misericorditer temperare, te modò cum Deo nequivimus exaudire. Miramur autem quod post factum & receptum mandatum te Balium & procuratorem regni scribere non vereris: quamquam in litteris quas nobis misisti, id sub quodam involucro curaveris palliare. Monemus igitur nobilitatem tuam & exhortamur in Domino, ac per apostolica tibi scripta sub debito præstiti jurenti mandamus, quatenus necessitatem in virtutem convertens, à balio, regni invasione ac molestatione desistas; cetera sub eadem tibi districtione mandata nihilominus servaturus, cum ipsa rerum experientia te certificare debuerit quod balium regni non poteris obtinere, pro quo tuus hactenus non profecit obtinendo conatus. Quia verò, sicut idem Episcopus & Cardinales sua nobis relatione monstrarunt, quædam nobis exponere velles, quæ nuntio nec litteris credere voluisti, gratum habemus, si ad præsentiam nostram accedas, & ea efficias quæ idem Episcopus per suas litteras plenius intimabit. Nos enim cum per litteras tuas de adventu tuo certificati fuerimus, securum tibi faciemus præstari ducatum.

PETRO COMPOSTELLANO Archiepiscopo.

AD nostram noveris audientiam pervenisse quod in diocesi tua manus injicientes in Clericos violentas, cum à sede apostolica nimium sint remoti, propter ætatem & infirmitatem illuc nonnunquam vix accedere valent, absolutionis beneficium petaturi. Ut autem excommunicatos hujusmodi ad nos non valentes, propter impedimenta quæ præmissimus, proficisci, & mulieres Clericos

Epist. 169. Quod Episcopi absolvant eos qui manus in Clericos injecerunt, nisi sit enormis lætio.